

Ярослав Мисак

Священник. Переважна більшість з нас принаймні в загальному знає, хто такий священнослужитель, яким є його служіння, що кандидат до священства має закінчити духовну семінарію, отримати свячення з рук єпископа... Але мало хто усвідомлює, що кожен християнин є священником. Дуже важливим для кожного є відкрити у собі те, що Церква називає загальним священством мирян.

Ще ранні християнські письменники, наприклад, св. Іринеї Ліонський (+бл. 200-205), визнавали індивідуальне священство. Св. Августин (+430) писав, що оскільки кожний охрещений є членом Тіла Христа – єдиного і істинного священника - бере участь у священстві Христа, атому й сам є священником. Згодом у Середньовіччі св. Тома Аквінський (+1274) стверджував, що через отримання святих Тайн хрещення та миропомазання кожен віруючий є священником. Згодом цю тему розвинули послідовники Лютера, але Церква засудила хибні висновки протестантів. УХІХ ст. з'явилися різні папські документи про «вселенське» чи «містичне священство». Найвагомий вклад у розвиток вчення про загальне священство мирян здійснили отці II Ватиканського Собору (1962-1965) у Догматичній Конституції про Церкву *Lumen gentium*.

Цілком зрозуміло, що Церква не стверджує, що кожен є священником у інституційному значенні цього слова, тобто як пресвітер чи єпископ, які можуть звершувати Євхаристію і т.д. Проте нашу діяльність як християн можемо називати священничою. Як інституційний священник приносить жертву Богові і перемінює її у Тіло і Кров Христа під час Божественної Літургії, так само і ми своєю щоденною чесною працею маємо приносити приємну жертву Богові, змінюючи на краще себе та довколишній світ. Різниця між мирянами та інституційним священником у тому, що останній через святу тайну Рукоположення отримує особливу благодать Св. Духа, яка передається через єпископське рукоположення ще від апостольських часів. Інституційний священник провадить народ Божий і очолює Євхаристійне приношення.

Церковній ієрархії доручено дари для зведення величної будівлі, якою є наша Церква. Вони виконують головну роль у сповненні цього важливого завдання, але їхні зусилля будуть марними, якщо не будуть підтримані сотнями і тисячами рук мирян. Миряни також є активними учасниками Служби Божої у свій спосіб. Кожен з нас, ідучи до храму, також щось своє приносить Господеві. Хтось хоче поділитись із Богом своєю радістю або терпінням, інший хоче скласти подяку, ще хтось перепросити, а ще інший - попросити благословення та помочі. Але недільною Службою Божою наше життя як християнина не завершується. Бо християнство – це не лише звичаї, це щось значно більше, це – спосіб життя. Це наше сумлінне, щире і справедливе виконання своїх обов'язків вдома, на роботі чи будь-де. Тому від нас не вимагається чогось надзвичайного, складного та особливого.

За словами апостола Петра, усі християни «є родом вибраним, царським священством, святим народом, придбаним, аби звіщати чесноти Того, Хто нас покликав із темряви до дивного Його світла» (1 Пт 2, 9). Ми живемо у світі, тобто серед усіх своїх мирських справ і обов'язків, у звичайних умовах родинного й суспільного життя, з яких немовби зіткане наше існування. Там Бог нас кличе, щоб ми приймали свої хрести, терпляче зносили прикрощі, безкорисливо допомагали ближнім, люб'язно сповняли свої зобов'язання. Християни своїм звичайним служінням, виконанням Божих заповідей, християнським свідченням євангельських істин покликані стати немовби закваскою для освячення світу неначе зсередини. Таке наше життя стає духовною жертвою, приємною Богові, що її, разом із принесенням Євхаристії, побожно складаємо Отцеві на Божественній Літургії. А живучи так по правді та в любові, ми єднаємось з Ісусом у одне тіло, «в усьому зростаючи в того, хто є головою, – у Христа. Кожне тіло, складене та споєне всякою в'яззю допомоги, згідно з відповідним діянням кожного члена, від Нього бере зріст на будівництво самого себе в любові» (Еф 4, 15-16).

Тому-то кожен з нас є дуже важливим для Господа, адже від нас як Його творіння багато чого залежить. Хоч ми є грішними та немічними, проте якщо перебуватимемо разом із Богом, то зможемо найперше переобразити себе, а відтак - і довколишній світ. Ця можливість відкривається перед нами завдяки тому, що «Верховний і вічний Священник Ісус Христос бажаючи, щоб Його свідчення і служіння продовжувалось також через мирян, оживляє їх своїм Духом і безнастанно спонукає до всякого доброго й досконалого діла. Адже тим, кого Він глибоко залучив до свого життя і місії, Христос також уділив частку своєї священничої місії, щоб вони здійснювали духовне поклоніння на славу Божу і спасіння людей».

Св. Лев Великий (+461) писав: «Що є більш священничого, ніж жертвувати Господеві чисте сумління й приносити на вітарі свого серця чисті жертви побожного життя?» Якщо

говорити про теперішній час, то, наприклад, винятково важливою священничю місією сьогодні є наша спільна діяльність щодо захисту сімейних цінностей, відстоювання прав християн у школах, інших державних чи комерційних закладах, пропагування дотримання дошлюбної чистоти, небайдужість у суспільному й політичному житті держави, виховання патріотичного духу, передання живої віри своїм дітям, пошана до навколишнього середовища як Божого творіння, елементарна ввічливість у реальному чи віртуальному світі.... Це буде нашим християнським свідченням, нашим «мирянським священнослужінням» для нехристиян, атеїстів, агностиків, ворожих до Церкви осіб... Ніколи не забуваймо, що ми не випадково опинились саме тут і зараз. Це Небесний Отець у Своєму Божественному Провидінні дає нам щоразу новий шанс спасти себе та інших.

Не надто важливо, ким ти є у суспільстві (урядовцем, бізнесменом, вчителем, робітником). Головне, щоб ти виконував своє служіння із любов'ю. На всіх нас покладено відповідальність своїм життям і служінням проголошувати Добру Новину про Ісуса.

Ярослав МИСАК, Я – священник?! // СЛОВО №1 (81), березень-травень 2020